Analize și opinii

Dan Diaconu: Revoluția din 1989 în direct

Acum 38 seconds 1 Vizualizari 21 Timp de citire

Există o controversă majoră în ceea ce privește Revoluția Română, mai precis cine anume a dat lovitura de stat. După Revoluție s-a instaurat ideea că rușii au contribuit decisiv la căderea lui Ceaușescu prin intermediul

Bogdan Herzog, care pune logica înaintea a ceea ce s-a cimentat deja: *ce interes ar fi avut rușii să-și taie singuri creanga de sub picioare?*

Opinia domnului Herzog nu este doar logică, dar este și intens cenzurată de presa din România. Înțeleg, din ceea ce a scris domnia sa, că i se refuză publicarea unui articol referitor la Revoluție atât pe site-ul lui Cristoiu, cât și pe portalul ActiveNews. Ce-i drept, opinia în ceea ce-i privește pe ruși a devenit un soi de axionă, fiind extrem de greu de contrazis. Mai ales în aceste zile în care ura indusă împotriva rușilor trebuie proiectată inclusiv pentru cei care plâng după regimul lui Ceaușescu. În cele ce urmează, fără a avea suficient timp, o să încerc să aduc puțină lumină în ceea ce s-a întâmplat atunci. Poate va părea dezlânat, incoerent din punct de vedere cronologic, dar vă apun că vă voi povesti multe chestii pe care le știu, dar și câteva intuiții pe care le pun în context și pe care încerc să le demonstrez. Cu siguranță că peste încă vreo 20-30 de ani vom avea confirmarea sau infirmarea a ceea ce susținem, dar parcă nu avem răbdare până atunci, astfel încât trebuie să căutăm să vedem și cu ajutorul raționamentelor, nu doar al documentelor.

Puțini mai știu că au fost două Revoluții în România: una eșuată și una reușită. Cea eșuată a fost la Iași, cea reușită a început la Timișoara. Pare că și din punct de vedere simbolic treburile s-au așezat în direcția sugerată de domnul Herzog. Mai este însă un element interesant, care nu prea e luat în calcul: primul „turist" sosit în România post-revoluționară a fost … George Soros. Acesta l-a contactat pe cominternistul Silviu Brucan și de-aici începe așa-zisa dezvoltare a României post-revoluționare. Într-adevăr, Silviu Brucan, ca fost ambasador în SUA, a avut numeroase contacte acolo, între care(sau în special) a fost și George Soros. Rămânem tot în zona internațională.

Se știe că cercurile internaționale influente au hotărât destrămarea comunismului încă de prin 1982(poate chiar mai devreme deoarece prin 1982 ajunsese deja să se discute la nivelul elitelor politice și culturale ale Occidentului). În mai multe episoade v-am adus în prim plan o serie de evenimente necunoscute din interiorul puterii sovietice. Azi voi face un scurt rezumat. În ciuda a ceea ce se crede, puterea sovietică se împărțea între mai multe clanuri cu o organizare mafiotă, cu oameni bine plasați în politică, industrie, agricultură, armată și servicii secrete.

Cele mai importante clanuri care au făcut „istoria sfârșitului URSS" au fost: Stavropol, Harkov și Dnepropetrovsk. Cele două clanuri ucrainene și-au sporit influența în perioada lui Hrusciov. După îndepărtarea acestuia, clanul Harkov – care luase partea leului – a început să fie îndepărtat de celălalt clan ucrainean. În acest fel, clanul Dnepropetrovsk(puternic internaționalizat) a reușit să controleze întreaga industrie de petrol și gaze a Rusiei prin intermediul lui Alexei Kosîghin, un individ care a avut legături directe cu … Rotschild! Fac o paranteză aici rugându-vă să meditați la modul în care, după 1990, Rotschild aproape pusese mâna pe întreaga industrie de petrol și gaze a Rusiei prin intermediul lui Mihail Hodorkovski și a fantomaticei sale companii, Yukos. O să vă povestesc mai multe și despre această afacere, dar cu un alt prilej.

Clanul Stavropol a fost coagulat de Feodor Davidovici Kulakov, un individ extrem de influent atât la nivel local, dar mai ales la nivelul conducerii URSS. Brejnev a fost obsedat de Kulakov, bănuindu-l de complot. De aceea,

acesta s-a auto-impus ca Secretar General al PCUS. Ei bine, la umbra lui Kulakov a crescut și un tânăr „cu perspectivă", Mihail Gorbaciov pe numele său. Împingerea acestuia la conducerea URSS se consideră a fi fost un armistițiu dintre cele două mafii sovietice. Există bănuiala că la numirea lui Gorbaciov ar fi contribuit decisiv și *agățarea* sa de către centrii globaliști de putere care urmăreau implementarea agendei. Rolul hotărâtor pentru această agățare l-ar fi avut … soția sa, Raisa. Însă nu trebuie tratate cu indiferență nici originile ucrainene ale celor doi soți, care, probabil, au netezit negocierile cu puternicul clan Dnepropetrovsk.

Venirea lui Gorbaciov la putere s-a făcut pentru destabilizarea întregului sistem sovietic, așa cum fusese gândit de cercurile globaliste de putere. Chestiuneadevine din ce în ce mai limpede pe măsură ce trece timpul. Cei care au trăit în acea perioadă nu-și imaginează nici acum cum a fost posibil ceea ce s-a întâmplat. Toată lumea știe cât de încrâncenate erau conducerile de atunci, astfel încât e greu de înțeles cum poți să produci un asemenea seism într-un aparat, totuși, omogen. Istoria însă ne-a arătat limpede cum, prin Perestroika, Mihail Gorbaciov a reușit efectiv să scufunde cea de-a doua putere a lumii și să o canalizeze spre proiectul impus de globaliști.

Apariția lui Soros la noi, în negurii Revoluției din 1989, este extrem de dubioasă. Imaginați-vă că ați auzi că e o revoluție undeva prin Africa – să spunem Burkina Faso. Ați merge acolo în primele zile după ce a apărut știrea că a fost dată jos conducerea politică a țării? Hmmm. Ia să adăugăm acestui scenariu și că ați posesorul unei averi impresionante. V-ați duce? Cred că acum înțelegeți paradoxul situației!

Doar că mai e ceva. Unii susțin că Soros a apărut în URSS după 1990. Deci, teoretic nu există nicio legătură între Soros și conducerea rusă de atunci. Sunteți siguri? Ceea ce m-a făcut curios pe mine a fost faptul că Soros a fost unul dintre marii beneficiari ai dezintegrării URSS, îmbogățindu-se din cumpărarea de active la prețuri insignifiante. Să crezi că unul care intră intempestiv în URSS își poate face de cap fără să aibă cunoștințele necesare, e semn de naivitate. De fapt alta e realitatea. Să vă explic:

„I became closely involved in the Soviet Union early in 1987 after Gorbachev summoned Sakharov to return to Moscow to "resume his patriotic work." After extensive negotiations with Soviet officials, I set up a foundation called "Cultural Initiative" for the expressed purpose of helping the Soviet Union to evolve into a more open society. Its Board of Directors reads like the Who's Who of glasnost."

dezgheț – pentru a-și face o fundație? E vorba de una similara GDS-ului nostru. În ce condiții a venit Soros pentru a pune bazele „*societății în civil*”? În condițiile unui vid de putere, unde a preluat, între altele, cadre ale Securității pentru a le pune să construiască noua „*societate globalistă multilateral dezvoltată*”. De fapt, ca să dăm cărțile pe față, Soros este implicat în URSS încă de la sfârșitul anilor 70. Implicarea vine prin intermediul a doi indivizi care au reușit penetrarea spațiului sovietic atunci.

Fac aici o paranteză pentru a clarifica ce e cu Soros. Acesta nu este singur pe lume. El este, mai degrabă, fața vizibilă a unei regrupări de forțe ascunse. Ca să se înțeleagă mai bine, vă voi spune că definiția cea mai corectă pentru Soros este: „structura regrupată de coordonare a societății civile Rand-Rockefeller”. De aceea vorbesc despre Soros înainte de a apărea plenar în față; multe dintre forțele care s-au distilat după 1990 în păduchelnița de organizații ale așa-zisei „societăți deschise”, acționau sub alte forme anterior acestei date. Să revenim acum la firul principal.

Withney MacMillan era președintele multinaționalei Cargill și reușise stabilirea de relații de afaceri cu clanul Stavropol, cel care controla agricultura. Nu am foarte multe informații despre cum a decurs operațiunea de penetrare, dar cert este că, la un moment dat, Withney MacMillan scrie împreună cu un economist de la Harvard, Joseph Nye, un plan de deschidere a URSS-ului comunist către economia mondială. Nye era cunoscut, în special, datorită cărții sale din 1977, „*Power and Interdependence*”, trasând în premieră liniile neoliberalismului în politica internațională. Glumind, am putea spune că Nye este rădăcina cea mai viguroasă(dacă nu cumva unica) a lui Fukuyama. Acest proiect *de convergență* este înmânat unui cerc restrâns de personalități de primă mână prin intermediul clanului menționat. Ideea este că respectivul document a fost asumat inclusiv de clanul rival, Dnepropetrovsk, ai cărui oameni au venit cu aceeași politică de liberalizare a pieței interne și externe pentru a se asigura o creștere economică a URSS. Rețineți, totul se petrece în contextul în care Deng Xiaoping inițiase procesul de deschidere printr-o serie de reforme radicale, dar care erau limitate la o zonă strict definită, pentru a nu se pierde controlul. Autorităților sovietice li s-a picurat în urechi melodia otrăvită că, făcând totul de-o dată, vor reuși să facă un salt calitativ și cantitativ teribil. De aceea tot aparatul statului sovietic a pus umărul în direcția voit greșită. Când au apărut primele fracturi, s-a spus ca la noi când vedem că o reformă te duce cu capu-n zid: „*Avem nevoie de și mai multă reformă!*”.

Ieșirea la lumină a lui Soros se face în 1987, dar acea ieșire este de fapt rezultanta unui efort concertat, mult mai mare, început încă de la sfârșitul anilor 70 prin acțiunile de penetrare descrise. Cert este că cei doi „experți” continuă să furnizeze așa-zis know how reprezentanților sovietici. Și nu doar know how, ci și experți care vin prietenește „*să pună umărul*”. Aceștia sunt cei care recrutează și plătesc o grămadă de personalități influente și rebele ale statului sovietic, care se vor grupa în ONG-ul „Inițiativa Culturală”, finanțat de Soros: Yuri Afanasyev(istoric), Tenghiz Buachidze(psiholog), Daniil Granin(scriitor și agitator al societății civile), Valentin Rasputin(scriitor și activist de mediu), Tatyana Zaslavskaya(sociolog), Grigorii Baklanov(scriitor și agitator liberal), Boris Raushenbakh(om de știință cu vederi religioase foarte pronunțate). Faceți o paralelă între „grupul de inițiativă” al GDS, coordonat de Silviu Brucan, și cei care-au fost strânși de Soros în a sa organizație implementată în sistemul nervos al statului sovietic.

Să nu trec mai departe până nu fac demonstrația completă. Cum se leagă Soros de cei doi „experți” care-au penetrat ideologic spațiul sovietic? Ei bine, îi vom vedea împreună după anii 90, într-una din organizațiile lui

De unde vin controversele legate de Revoluția Română? În primul și-n primul rând din faptul că a fost o penetrare multiplă, despre care inclusiv securiștii știau ceva, dar nu totul. Securitatea făcuse blatul cu sovieticii și s-au trezit inclusiv cu agenți și agitatori introduși prin frontiera vestică. Se știe că în Ungaria a fost un centru de antrenament în care o parte dintre cei care reușeau să fugă din România erau „recuperați” și antrenați să lupte în ceea ce noi numim Revoluție. O serie de elemente de la răzmerițele din Timișoara au fost formate din acești oameni. Doar că se uită esențialul, anume că armata rusă era prezentă în tot spațiul est-european, cu excepția României. Trupele rusești erau prezente în Germania Democrată, în Cehia, Ungaria, Polonia. Prezența lor era dublată de existența unui sistem de informații solid, astfel încât o penetrare totală occidentală e greu de imaginat. Cine poate face o asemenea penetrare când vorbim, totuși, de o perioadă tensionată? Chiar dacă pe străzi era haos, occidentalii nu aveau fizic timpul necesar pentru a-și dezvolta structura de informații.

Mai avem ceva în același context: Întâlnirea de la Malta. 2-3 decembrie 1989. Ce s-a stabilit acolo? O nouă lume. Ce fel de lume? Una în care să moștenească aspectele pozitive ale celor două regimuri. Unii cred că Întâlnirea de la Malta a fost începutul când, în realitate, a fost sfârșitul. Începutul îl avem prin perioada în care MacMillan și Nye scriau programe de bune practici pentru URSS sau când „studenții” de dincoace și de dincolo de Cortina de fier înființau obscura organizație ELSA, cu sediul la Viena. De-atunci se parcurseseră o grămadă de acțiuni care să permită dărâmarea Estului fix în zona de confluență a ciclului. Menționez că în același ciclu și în aceeași poziție ne aflăm și acum, iar ca să avem o similaritate istorică, vă voi mai spune că am avut pe 4 și 5 decembrie anul curent o întâlnire între Lavrov și Blinken … tot în Malta! O întâlnire la nivel înalt între Putin și Biden era imposibilă din cauza problemelor cognitive ale președintelui american. Dar să revenim la oile noastre. Care era promisiunea?

Pentru întreg aparatul PCUS, teza de la Malta a fost una a convergenței. Vestul capitalist va împrumuta – așa cum a făcut Europa – sistemul socialist, iar fostele state comuniste ale Estului vor implementa reforme ale economiei de piață, după modelul chinezesc. Astfel, întreaga planetă urma să meargă spre o convergență EST-VEST, care să se unifice din punct de vedere executiv la nivelul ONU. Poate țineți minte că atât Vestul cât și Estul s-au raportat întotdeauna pozitiv la ONU.

După cum bine știți, liderii estici erau exasperați de jocul URSS, pe care nu-l mai înțelegeau. Aici nu e vorba de Ceaușescu, ci de toți ceilalți lideri. Inițial Gorbaciov cerut țărilor din lagărul comunist să schimbe garniturile de conducere. Doar că, la fiecare schimbare de garnitură, cădea tot sistemul. De ce? Pentru că deja cineva fusese suficient de binevoitor să transmită *cetățenilor informați* că urmează schimbări radicale. În Germania de Est se prindeau toate posturile radio și TV din Vest. A fost o propagandă atât de intensă încât nimeni nu s-a mai înțeles cu nimeni. Așa avem plecarea lui Honecker în 18 octombrie și venirea lui Egon Krenz, care a rezistat doar până pe 3 decembrie. Valul era clar și Ceaușescu a înțeles că nu asta e soluția, ci „*și mai mult socialism, și mai multă centralizare, și mai multă tiranie*”. Doar că Ceaușescu era o roată hodorogită care nu mai convenea Occidentului. După ce obținuseră acces liber în URSS, Ceaușescu era, pur și simplu, inutil. OK,

am ajuns la contextul local după ce am văzut puțin cum arăta cel internațional. Iar întrebarea rămâne: cine a activat aici?

au fost ale Vestului. De ce? Să începem cu prima demonstrație: URSS, după cum deja am spus, era singura forță care avea know how-ul necesar, contactele și care știa exact unde e fragilitatea sistemelor estice. Vestul nu a avut așa ceva, decât într-o foarte mică măsură. Dar cum de s-a făcut un asemenea troc? Aici voi spune o chestie pe care n-am spus-o niciodată: este prima „privatizare" din Estul Europei! Mai bine spus, KGB/GRU și-au vândut serviciile Vestului. Până acum am tot discutat despre schimbări de context, discuții politice s.am.d. Unde erau serviciile de informații în tot acest context? Chiar credeți că ăia care-i asigurau securitatea și întregul protocol al lui Gorbaciov stăteau ca proștii în momentul în care se discutau chestiuni atât de grave și, la urma urmei, atât de istorice fix sub ochii lor? Un serviciu secret e legat de țara în care activează, dar este legat și de viața sa proprie. Fără doar și poate, serviciile secrete rusești – sau o parte a lor care apoi se va metamofoza în altceva(veți înțelege imediat) – și-au oferit serviciile pentru realizarea dezideratului. Și, în timp ce statul sovietic se îndrepta spre disoluție, serviciile secrete rusești au început să se desprindă de îndatoririle oficiale precum coaja de pe banană.

Cum s-a petrecut totul? Ca să înțelegeți situația, trebuie să ieșiți puțin din imaginea deformată pe care o aveți despre servicii. Un spion nu e un 007 decât în extrem de rare cazuri și, oricum, după cereușește o penetrare spectaculoasă devine expus. În general e cunoscut. Uneori se întâmplă să mai pună de câte-o ticăloșie inclusiv cu dușmanul pentru a-și mai asigura „una mică"(prin asta neînțelegându-se obligatoriu bani ci, inclusiv, promisiuni din partea dușmanului că la o următoare operațiune „i se va lăsa cale liberă"). Ce se întâmpla în timpul interminabilelor discuții politice, când serviciile vedeau cum pică țigla de pe casă? Își căutau și ei câte-un patron, câte-un angajament, doar know how-ul era mare și e păcat să nu profiți de așa o oportunitate. În revoluțiile din Est, serviciile rusești au pus umărul sau s-au făcut că nu văd bine atunci când ar fi trebuit să vadă. De ce? pentru că știau că se parafase ceva, deci era un proces normal. De ce să stai pe margine când poți s-o pui de-un mic gheșeft?

În România a fost altceva. Ceaușescu nu se dădea dus și, în plus, structura de securitate era destul de coerentă și, lucrul cel mai important, nu exista armata rusă. România avea granițele închise, deci era extrem de greu de penetrat. Aici a fost comanda cea mai consistentă. S-a lucrat cu elemente din Ucraina și Republica Moldova, recrutate și plătite de Soros. În 1989, Soros deja lucra intens la disoluția URSS, astfel încât avea suficiente cunoștințe în zona serviciilor, doar lucra pe teren. În plus, de pus a pus umărul și clanul Dnepropetrovsk. E o supoziție de-a mea, nu vom ști sigur cum s-au recrutat cei care-au dat lovitura de stat, dar e clar că a fost una dublă. Ca idee, din ceea ce mai vorbesc unii și alții, la Iași s-a încercat o penetrare cu agenți KGB, care au instigat studenții la răzmeriță pe fondul unei lipse de … apă caldă. Începută ca o glumă, demonstrația s-a accentuat pe măsură ce chibiții de pe margine încercau să provoace și să mărească vârtejul. Au uitat însă structura tipică a moldoveanului, care se aprinde la început de ai impresia că explodează, dar în clipa imediat următoare se gândește la consecințe și se moaie. Cam, așa a fost și cu incidentul de la Iași: s-a finalizat înainte de a începe să fie cu adevărat o amenințare. A mai fost însă ceva: se spune că toată tărășenia a fost decapată de UM01110. Sunt unii care spun că însuși Iulian Vlad s-a implicat pentru o putere mai mare

de negociere. Personal nu cred. Ceea ce însă se vorbește este că, pentru complicitatea Securității la lovitura de stat, s-ar fi negociat inclusiv … mărirea soldelor.

Ungaria la Timișoara. Cu toate că au cooperat mai multe servicii, rolul central de coordonare l-au avut agenții GRU. Inclusiv în ceea ce privește distragerea atenției. Cu evenimentele de la Timișoara, Ceaușescu a răsuflat ușurat deoarece, din rapoartele primite, a înțeles că la mijloc e un ungur, deci incidentul poate fi trecut ca unul interetnic generat de agresiunea Ungariei și, în acest caz, știa că românii vor fi de partea sa. Acesta este tâlcul comunicatului dat la TV. În timp ce situația se agrava în Timișoara, vine și ciudata vizită în Iran. Trebuia cumva mărită infecția și totul a venit prin determinarea lui Ceaușescu de a organiza unul dintre celebrele sale mitinguri. Posibil ca și aici să se fi jucat *la influență,* dar e posibil ca Ceaușescu să fi intrat singur în capcană deoarece se simțea stăpân pe situație. A organiza un deranj într-o piață plină de oameni înfometați e frecție la un picior de lemn și așa a început totul. Mă rog, de-aici știe toată lumea ce s-a întâmplat. Dar trebuie să vin cu cât mai multe argumente în ceea ce privește desfășurarea pe care am descris-o.

Fac însă o paranteză pentru a introduce un personaj ciudat, anume Victor Atanasie Stănculescu. Acesta este, între altele, cel care-i ducea Regelui Mihai cei 10 000 $ pe lună din partea statului român(bani pe care Ceaușescu i-a tăiat astfel încât, în momentul imediat următor, regele Mihai a devenit „colaborator” al Europei Libere). Puțini știu că generalul Stănculescu fusese agățat în perioada în care ducea tributul către rege cu o poveste fantastică, dar numai bună să-i umfle orgoliul: i s-a spus că e fiul rezultat dintr-o relație extraconjugală pe care mama sa, servitoare la Palat, ar fi avut-o cu Carol al II-lea. Rezulta astfel că ar fi frate vitreg cu Mihai, deci „os domnesc”. Probabil Victor Atanasie Stănculescu a fost cea mai mare penetrare occidentală din interiorul aparatului lui Nicolae Ceaușescu și cel care a realizat imensele bâlbe care au condus la acutizarea situației din Timișoara.

Și-acum, după ce am introdus acest ultim element care ne dă o imagine mai echilibrată despre ceea ce s-a întâmplat atunci, e timpul să prezint elementele care ne arată că s-a lucrat cu personal sovietic în Revoluția din 1989.

În primul rând, cea mai mare dovadă este tentativa de a se pune mâna pe arhiva UM0110. Sediul acestei unități era în Primăverii, acolo unde acum Noua Securitate are un centru de ascultare. Un camion cu matahale a năvălit în acel sediu, devastând tot. Repet, sursele spun că n-au găsit nimic. Deci cei de la „Anti-KGB” intuiseră ce urmează. Dar mișcarea nu poate fi decât o răzbunare pe față pentru incidentul de la Iași și pentru numeroase alte dezafectări ale personalului sovietic implementat în România comunistă.

A doua dovadă este structura conspiratorilor. Aceștia au fost adunați din pleava kaghebistă trecută de Ceaușescu în adormire. Mare parte din activul învechit de partid, foști cominterniști agățați de idealurile „frăției comuniste”, dar și cadrele tinere pregătite de aceștia. Așa vedem o grupare pestriță compusă din Brucan(capul rețelei), Bîrlădeanu, Mihai Șora(cel expulzat în 1950 din Franța pe motiv de colaborare cu KGB), Ion Iliescu, Nicolae Militaru, dar și toți oamenii tovarășului Gogu Rădulescu(Dinescu, Pleșu, Liiceanu, Blandiana s.a.m.d.). Toți aceștia au trecut de partea cealaltă din două motive: urau linia naționalistă a socialismului lui Ceaușescu și, probabil în primul rând, se simțeau în formă pentru construirea „*noii lumi comuniste*” pe care le-o predase – din punct de vedere teoretic – tovarășul Saul Bruckner.

A treia dovadă este cumva legată de cea anterioară. Conducerea postrevoluționară a României a rămas tributară Moscovei. A fost o perioadă în care hotărârile legislative ale României se luau numai după ce hotărâri

aici chestiuni similare Maidanurilor contemporane. Golanii din Piața Universității în ce mișcare îi clasificați acum? Oricum, rețineți vă rog la acest punct modul absolut nedemn în care am ajuns încă de atunci: remorcați de bunăvoie la garnitura Moscovei deoarece factorii de putere nu aveau habar care-i de fapt direcția. Dacă i-ați fi întrebat pe românii de pe stradă, aceștia v-ar fi indicat într-o proporție colosală direcția reală.

Nu în ultimul rând voi aduce argumentul cel mai puternic în ceea ce privește privatizarea serviciilor de informații ale URSS. Dacă mai țineți minte, după ce ne-am dezmeticit cu schimbările politice, pe harta mondială a apărut un jucător interesant: mafia rusă. Cum e posibil să fi apărut așa, peste noapte, o forță care părea efectiv scăpată de sub control. Mai țineți minte crimele acelea oribile care se petreceau ba în New York, ba la Paris, ba la Londra s.a.m.d.? Mafia rusă avea o acoperire globală, acționa dur și dădea tunuri financiare uluitoare. Când a încetat Mafia rusă să-și facă de cap? Întâmplător, cam la vreun an după ce Vladimir Vladimirovici a venit la butoane în Federația Rusă.

E timpul să pun punct, cu toate că mai sunt multe de vorbit. Ceea ce vreau să spun este că teoria domnului Bogdan Herzog este reală. Precizez însă că, în ciuda faptului că tov(arășii) care-au manipulat pumnalul împotriva lui Ceaușescu sunt cei identificați, pumnalul era sovietic într-o proporție care se apropie de 100%. Și tov ăla nu vine obligatoriu de la tovarăși, dar despre asta cred că vă poate spune mai multe domnul Herzog. Faptul că la noi se vorbește despre ruși ține de „partenerul” cu care s-a negociat și cel care-a apărut în teren la acel moment. Noi, în mod sigur, suntem la fel de în negură ca și conducerea postrevoluționară a României care se uita spre Moscova deoarece știa un singur lucru, că „lumina vine de la Răsărit”.

Închei prin a preciza că, așa cum acum ne întrebăm de ce-au pus rușii la cale tărășenia din România, la fel ne vom întreba de ce-au pus occidentalii la cale evenimentele care se petrec acum la noi deoarece, după cum limpede se vede, n-au nimic de câștigat. Dar acestea sunt căile încurcate ale timpurilor pe care le trăim și despre ele vom tot avea timp să discutăm

Autor: Dan Diaconu

Sursa: https://trenduri.blogspot.com/2024/12/revolutia-din-1989-in-direct.html

Despre autor

editor